

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοίκοτα οκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

Ο Ρωμικός τήν εβδομάδα — μόνο μια φορά θα βγαίνει
κι' όταν έχω έξοπνάδα — κι' όποτε μου καταβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχομαι, — διότι τούς ανέχομαι,
μοναχά 'στάς Έπαρχίας — και 'στό Έξωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό Έλληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηται — δέν θα γίνονται ποτέ.
κι' οσα φύλλα κι' αν κρατῆς — δέν περνῆς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές' οτών φόρων τήν αντίρα — κι' ο Ρωμικός μας μια δεκάρα.

Μηνός Μαρτίου είκοσιέξη
και 'στό Παρίσι καθείς ἄς τρέξη.

Διακόσα λογαριάζω
και 'στά 'ψηλά κυττάζω.

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Τί έπαθες, βρέ Φασουλῆ, και μούρχεσαι τρεχάτος;

Φ.—Τιμή και δόξα, Περικλή, εις τών Ρωμηών τò κράτος.

Ο κύριος Ραυτόπουλος, αυτός ὁ νέος Έλλην,
ἀνήκων εις τών ποιητῶν τήν τρυφεράν ἀγέλην,
γνωρίζων δέ τήν Γαλλικήν καθώς και ἄλλας γλώσσας
και συλλογῶς ποιητικῶς κατὰ καιρούς εκδώσας,
αὐτὸς ὁ νέος ὁ λεπτὸς κι' ἀμούστακος ἀκόμα,
ὁ συμπαθῆς εις τήν μορφήν, τὸ εἶδος και τὸ χρῶμα.

Π.—Πές μου λοιπὸν τί έκανε;...

Φ.— Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Έλλην,

ὁ ἄφαντος γενόμενος ὑπὸ χρυσῆν νεφέλην,
ὁ ταπεινὸς ὑπήκοος τοῦ Γεωργίου πρώτου
κι' ἐντὸς του φέρων ἐνστικτα γενναίου πατριώτου,
αὐτὸς ὁ λάτρης τών Μουσῶν, ὁ τόσον ντιλικάτος,
ὁποῦ τὰ Κ ρ υ σ τ α λ λ ὶ ὡ μ α τ α ἐξέδωσεν ἐσχάτως...

Π.—Μ' ἐλύσσαξες, ἀντίχρηστε, ὡς ποῦ νὰ 'πῆς τί τρέχει...

Φ.—Ο κύριος Ραυτόπουλος, ποῦ τὸνομά σου έχει,

γιατί νομίζω Περικλῆς πῶς λέγεται κι' ἐκεῖνος,
αὐτὸς ποῦ λὲς ὁ τζέντλεμαν, ὁ ἀχαμνός, ὁ σπῖνος,
ὁ ψάλτης ὁ ρωμαντικὸς τοῦ τρόμου και τῆς φρίκης,
κι' ὑπάλληλος τῆς Έθνικῆς θαρρῶ Βιβλιοθήκης...

Π.—Λέγε, μωρέ, για νὰ μὴ φῆς στηλιάρι ἀπὸ τώρα.

Φ.—Αὐτὸς ὁ νέος Περικλῆς, τών Αθηνῶν ἡ ψόφα,

αὐτὸς ὁ πολυμήχανος τφόνει δικηγόρος,

ὁ ρέπορτερ ὁ ἀφανῆς και ὁ λιμακοντόρος...

Π.—Λέγε, ἄλλοιῶς τήν ἔφαγες...

Φ.—

Δουλειαῖς μεγάλαις κάνει
και τώρα κλέπτης διεθνῆς διάσημος ἔφαγῆ.

Αὐτὸς, ὡς λέγουν, ἔκλεψε και τὸ ἐδῶ Μαρσεῖον
καθὼς και καταστήματα πολλὰ τών Παρισίων,
τὸν Φεαρδάν και τὸν Ρολέν, πρὸς τούτους δέ και ἄλλους,
συμπατριώτας Έλληνας καθὼς και Ἀγγλογάλλους,
καθὰ φησι περὶ αὐτοῦ ἡ τών ἀνθρώπων γνώμη,
κι' ἐμᾶς τούς δύο μοναχὰ δέν ἔκλεψε ἀκόμη.

Ἄπάνω του εὔρεθῆσαν λογιῆς λογιῆς στολίδια,
ἀμέτρητα νομίσματα καὶ χίλια δακτυλίδια,
ὅσα δὲν ἔχουν δηλαδὴ τοῦ κόσμου τὰ Μουσεῖα,
καὶ Συλλογὴ Ἑλληνικὴ καὶ Γαλλικὴ πλουσία.
Αὐτὸς ἐκεῖ ποῦ κάθεται καὶ ἐκεῖ ποῦ σὲ κυττάζει
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα νομίσματα σοῦ βγάζει
καὶ εἰς ὅλα του τὰ φανερά καὶ κρύφια του μέλη
ἔμπορεῖ κανεὶς νομίσματα νὰ εὔρη ὅσα θέλει,
καὶ τέλος πάντων ἔγινε Νομισματοκοπεῖον...

Π.—Τί κατασχύνῃ, Φασουλῆ, καὶ ὄνειδος ὁποῖον!

Φ.—Δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται μ' αὐτὰ ποῦ τσαμπουνίζεις
καὶ βλέπω πῶς καθουριστὸν ἀέρα κοπανίζεις.

Ἄνεστατώθῃ ὁ νιουνιῆς καὶ ὅλο τὸ Παρίσι
καὶ τρέχει τὸν Ραυτόπουλον καθένας νὰ γνωρίσῃ,
καὶ ἐξύπνησαν εἰσαγγελεῖς μὲ τὴν Ἀστυνομίαν,
καὶ ὁ βασιλεὺς ἐζήτησε μὲ τόσην προθυμίαν
φωτογραφίαν νὰ ἰδῇ τοῦ ταπεινοῦ του δούλου,
καὶ ὁ κόσμος ὅλος συζητεῖ περὶ τοῦ Ραυτοπούλου,
ἢ δὲ πατρίσ' στοὺς τέκνον της χλωρῆς μυρσίνας στρώνει,
παντὸς δὲ κλέπτου ἢ σκιὰ τὸν κατακαμαρόνει,
ἀλλ' ἐτοιμαζομαι καὶ ἐγὼ νὰ πάω 'στοὺς Παρίσι
νὰ τὸν γνωρίσω τέτ' ἀ τέτ καὶ αὐτὸς νὰ μὲ γνωρίσῃ,
καὶ ἄς μὲ χάσουν πρὸς καιρὸν αἱ προσφιλεῖς Ἀθηναῖοι...

Π.—Μὰ τοῦτος ὁ Ραυτόπουλος, βρὲ Φασουλῆ, ποῖός εἶναι;

Φ.—Σοῦ λέγω, φίλε Περικλῆ, πῶς Ἕλλην εἶναι μόνον,
ἀνατραφεὶς καὶ ἀνδρωθεὶς 'στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων
καὶ ἀναπνεύσας ὡς ἡμεῖς τῶν Ἀθηνῶν τὴν αὔρα,
πολλάκις δὲ συγκληθεὶς μὲ τὴν Ἀ γ ἱ α ν Λ α ὕ ρ α ν,
διὰ τοῦ ἔθνους ὁμιλῶν τὴν πάλαι ἱστορίαν,
διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐλευθερίαν,
Ἕλλην καὶ αὐτὸς καθὼς ἡμεῖς καὶ τρυφερὰ καρδιά,
θαυμάζων τὰ κειμήλια τῆς σμίλης τοῦ Φειδία,
Ἕλλην καὶ αὐτὸς καθὼς ἡμεῖς μὲ πνεῦμα καὶ μὲ ζῆλον,
κατὰ κλεπτῶν δημηγορῶν καὶ ἀρχαιοκαπήλων,
ὕμνων τὰ τόσα τρόπαια τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων
καὶ χύνων μαῦρα δάκρυα 'στοὺς τάφους τῶν προγόνων.
Τοιοῦτος ὁ Ραυτόπουλος συντόμως, Περικλέτο,
καὶ τίποτ' ἄλλο δι' αὐτὸν τὸν κλέπτην δὲν προσθέτω.

Π.—Ὡστε λοιπὸν εὐρήκαμε τὸν κλέπτην δίχως ἄλλο.

Φ.—Ὡς πρὸς αὐτό, βρὲ Περικλῆ, ἀκόμη ἀμφιβάλλω,
γιὰ τοῦτο ἐτοιμαζομαι νὰ πάω σὲ ταξεῖδι,
χωρὶς κανέναν συγγενῆ ἢ φίλον νὰ μὲ ἴδῃ,
διὰ νὰ ἀκούσω τὰς σοφὰς τοῦ Ραυτοπούλου ρήσεις
καὶ νὰ τοῦ κάνω μερικὰς σπουδαίας ἀνακρίσεις.

Π.—Μὰ πῶς σ' ἐφάνη, Φασουλῆ, καὶ ἡ χθεσινὴ παρατά;

Φ.—Καὶ πάλι ἐμαζεύθησαν τοῦ ἔθνους τὰ φουσατά
καὶ ἡ Λ α ὕ ρ α κατεφλόγιζε τοῦ κόσμου τὰς καρδίας,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος μετὰ τῆς συνοδείας
ἐπῆγε 'στὴν Μητρόπολιν κατὰ τὰ εἰωθότα
καὶ οἱ παππάδες ἔψαλαν καὶ εἶπαν τὰ εἰκότα.
Κι' ἀπὸ τὸν λόφον τῶν νυμφῶν ἐβρόντησαν κανόνια
καὶ πάλιν ἐξυμνήθησαν τσαπραζία καὶ μηλιόνια
καὶ τρόπαια ἐστήθησαν καὶ ἀρκεταὶ ἀψίδες
καὶ λόγους ἐξεφώνησαν οἱ τρελλο-Κωνσταντῆδες,
καὶ εὐθύς ἀνεπερώθησαν τὰ ὄνειρα τῶν δούλων,
ὁ δὲ Βουρνιάζος ἔτρεχε μεθ' ὅλων τῶν Συμβούλων
καὶ 'στῶν προγόνων τοὺς σοροὺς κατέθετε στεφάνους,
καὶ βέλη ἐτοξεύθησαν πικρὰ εἰς τοὺς τυράννους,
ὁ δὲ Φιλήμων, Περικλῆ, μὲ ὄλον του τὸν πόνον
ἔβγαλε πρὸ τὸ ἄχτι του 'στοὺς τάφους τῶν προγόνων,
καὶ ἐπήγαιναν καὶ ἤρχοντο αἱ δόξαι μας καὶ αἱ νίκαι,

καὶ ὁ κύριος Ραυτόπουλος μ' ἐφάνη πῶς ἐβγήκε
ἀπὸ πυροτεχνήματα ἐνώπιον τοῦ πλήθους
καὶ ἐσκόρπιζε νομίσματα καὶ δακτυλιολίθους.
Ἄλλὰ καὶ ἐγὼ ἐώρτασα τὴν ἐορτὴν καὶ πάλιν
μὲ λύσαν, μ' ἐνθουσιασμόν καὶ μ' ἔξαψιν μεγάλην,
καὶ πρὸς τοὺς τάφους ἔσπευσα βαρὺ τὸ βῆμα φέρων,
ἀλλ' ὅμως τὰ φαντάσματα τῶν σεβαστῶν πατέρων
ἐνῶ, καθὼς δὲν ἀγνοεῖς, τὸν περασμένον χρόνον
πέντε πεντάλφαις, Περικλῆ, μοῦ ἔδωσαν καὶ μόνον,
τρεις ἐπὶ πέντε μοῦδωσαν ἐφέτος μὲς 'στὴ μούρη...

Π.—Μὲ ἄλλους λόγους πάρολι τῆς ἡμέρας βρὲ γαϊδοῦρι.

Φ.—Κατόπιν δὲ μὲ στέφανα μονάχος μου ἐπῆγα
νὰ στέψω τὸν Γρηγόριον, τὸν Κοραῆ καὶ Ρήγα,
ἀλλὰ εἰς ὅποιο ἄγαλμα ἐπῆγα νὰ τὸ στέψω
μὲ παρεκάλει, Περικλῆ, θερμῶς νὰ μὴν τὸ κλέψω.
Μὰ καὶ 'στῆς Ἀκροπόλεως τοὺς ἀπορροῶνας βράχους
ἐκάθισα καὶ ἐξύμνησα τοὺς Μαρσθωνομάχους,
καὶ ἀφοῦ τὸ κάλλος ἔψαλα τῆς γλυπτικῆς τὸ θεῖον
δύο κενώσεις ἔκαμα παρὰ τὸ Ἐρεχθίδιον,
καὶ ἀντίκρουσα μὲ θαυμασμόν τὰ τείχη τῶν Κυκλώπων
καὶ τρεῖς Καβείρους, Περικλῆ, ἐσούφρωσα μὲ τρόπον,
κατόπιν δ' ἀντιστάσεως οὐδεμιᾶς μὴ οὔσης
κατέθραυσα καὶ δύο τρεῖς φανούς τῆς πρωτευούσης.
Ἐνῶ δ' ἡ πόλις σύμπασα κατεφωταγωγεῖτο
καὶ κινήσεις εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν δύο φύλων ἦτο,
ὁ δὲ Φιλήμων ἔτρωγε ἀπάνω 'στοὺς Παλάτι
μὲ τὸν Μεγαλειότατον ψωμί ποῦ λέν καὶ ἀλάτι,
κυττάζω τοὺς κονσπιρατέρο μαζί μὲ τὸν Λεβίδι
καὶ τότε πρὸς 'στὴν ἀληθινὰ μ' ἐπῆγε ριπιτίδι
καὶ ἐτρέψωσα, βρὲ Περικλῆ, μὲ ὄψιν σουδαρίου
'στοὺς νέον οὐρητήριον τὸ τοῦ βουλευτηρίου,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπρόσμενα τὸ κούνημα νὰ γίνῃ
καὶ εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον ρουθοῦντι νὰ μὴ μείνῃ.
Ἄλλὰ καὶ ἄλλοι πάμπολλοι μέγαλον εἶχαν τρόπον,
καὶ οἱ μὲν θαρραλεώτεροι ἐγύριζαν 'στὸν δρόμον,
οἱ δὲ δειλοὶ καθὼς ἐμὲ κλειστοὶ ἐντὸς τοῦ οἴκου
ἐπρόσμεναν τὸ κούνημα νὰ γίνῃ τοῦ Σιεφίκου.
Ἐξαίφνης ὅμως, Περικλῆ, σκιὰς κυττάζω μαύρας
καὶ ἀκούω συριγμοὺς ὄξεις εἰς τὰς πνοὰς τῆς αὔρας,
καὶ ὑψόνονται πατριωτῶν ροπαλοφόρων χεῖρες
καὶ ἄνευ λόγου τὸν λαὸν πυροβολοῦν κλητήρες
καὶ τρέχουν ἀποσπάσματα μετὰ πολλῶν ἐρίππων
καὶ ἀκούω ποδοβολητὸν καὶ βρονχυθμόν καὶ κτύπον,
καὶ πόλεμος ἐμφύλιος ἀνάπτει παραχοῆμα
καὶ πίπτει νέα ὑπαρξίς τῶν Καννιβάλων θῦμα
καὶ μ' αἶμα ἐορτάζεται καὶ μὲ σκηνὰς ἀγρίας
ἡ ἐορτὴ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας,
καὶ θρηνηδοῦσ' ἀκούεται ἡ τῆς Ἑλλάδος μοῖρα
καὶ σοβαρὸν τὸ κούνημα λαμβάνει χαρακτήρα,
καὶ ἀντὶ γελώτων ἐορτῆς καὶ χαρμοσύνων κώμων
κυττάζω βασιλεύουσαν τὴν φρίκην καὶ τὸν τρόπον
καὶ ἄγρια ταρασσονται 'στῶν καρδιῶν τὰ βάθη
τὰ μίση τὰ κοιμητικὰ καὶ τόσα φαῦλα πάθη,
αὐτὰ ποῦ ἔφαγαν αὐτὴν τὴν δύσμοιρον πατρίδα
καὶ τὴν κατεσιγμάτισαν μὲ ἄτιμον κηλίδα.
Ἐσὺ τί λὲς γιὰ ὅλ' αὐτά;...

Π.— Ἐγὼ θρηνώ καὶ μόνον
καὶ δέχομαι τὰ φάσκελα τῶν σεβαστῶν προγόνων.

Φ.—Παρατηρῶ πῶς σήμερον δὲν θὰ μοῦ δώσης ξύλο.

Π.— Δὲν ἔχω τώρα ὄρεξι, σοῦ δίνω 'στὸ ἄλλο φύλλο.

